

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, în cauza penală în privința lui,

Andriesi Dumitru Mihail, născut la 11 iulie 1982, originar și domiciliat mun. Chișinău or. Codru str. Prepeleței, 34.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 07.12.2012-17.12.2013
2. în instanța de apel: 27.01.2014-13.03.2014
3. în instanța de recurs: 20.05.2014 - 25.06.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 17 decembrie 2013, Andriesi Dumitru Mihail, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă de 1 an, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, Ghizea Cristina, a fost admisă integral, fiind încasat de la Andriesi D.M. în beneficiul acesteia suma de 150 dolari SUA.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Andriesi D.M., în perioada de timp 21 martie 2012 în jurul orei 23.45 – 22 martie 2012 în jurul orei 00.15, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aflându-se pe str. Prepeleței 46 B, or. Codru, mun. Chișinău, a agresat-o pe Ghizea Cristina, aplicându-i două lovituri cu palma peste față. Ulterior, i-a sustras în mod deschis telefonul mobil de model „Samsung C3050”, la prețul de 600 lei și bani în valoare de 150 dolari SUA, care conform datelor oficiale ale BNM, la data de 21.03.2012, constituiau suma de 1 781 lei, după care a părăsit locul săfârșirii infracțiunii, cauzându-i părții vătămate, Ghizea C., daună materială în proporții considerabile în valoare totală de 2 381 lei.

Acțiunile inculpatului, au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și anume: *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 10 000 lei.

În motivarea apelului procurorul a invocat, că:

- instanța de fond la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de pericolul social sporit al acțiunilor inculpatului, care exprimând o neglijare premeditată a conduitei în societate, a încălcat grosolan normele etice, ordinea publică și liniștea persoanelor, acțiunile lui deosebindu-se printr-un cinism și obrăznicie deosebită, însoțite de aplicarea violenței asupra victimei. Luând în considerație că infracțiunea în cauză are o amploare răspândită și faptul că viața și integritatea corporală ale persoanei sunt valori supreme, ocrotite atât de Constituție, cât și de legea penală, și orice atentat la aceste valori este pasibil de pedeapsă, astfel instanța de judecată urma să aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră;

- inculpatul anterior a fost condamnat, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă, antecedentele penale fiind stinse, însă concluzii nu a făcut și a săvârșit cu intenție din nou o infracțiune gravă, după avîrșirea căreia a încercat să fugă de la fața locului, însă a fost reținut de către colaboratorii de poliție;

- consideră că instanța de judecată a pronunțat o sentință prea blîndă și nu se va asigura atingerea scopului pedepsei penale, corectarea și reeducarea vinovatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, a fost respins apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a considerat, că prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În opinia instanței de apel, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate inculpatului poate fi atins și prin aplicarea pedepsei cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța de apel a menționat că inculpatul se caracterizează satisfăcător la locul de trai, a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune, a recunoscut vina, se căiește sincer, circumstanțe care au permis în ansamblu instanței de judecată de a aplica în mod absolut legal, prevederile art. 90 Cod penal, stabilindu-i termen de probă, dacă

nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară, muncă cinstită va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă, că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, a aplicat pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale;

- consideră că prin condamnarea inculpatului cu suspendare condiționată, nu va fi atins scopul principal și anume prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către acesta, precum și de către alte persoane;

- instanța de apel nu și-a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal și greșit a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă fără izolarea de societate;

- instanța de judecată urma să acorde o deosebită atenție circumstanțelor comiterii infracțiunii, în urma cărora partea vătămată doar în judecată și-a recuperat prejudiciul, mai mult ca atât inculpatul nu și-a recunoscut vina, nu s-a căit sincer, anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, concluzii nu și-a făcut, fapt ce dovedește că nu a conștientizat gravitatea infracțiunii;

- în cadrul examinării acestei cauze penale nu au fost stabilite careva motive ce ar indica că este irațional să execute inculpatul pedeapsa reală cu închisoare.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Supunînd sintezei temeiurile sus enunțate, în raport cu motivele invocate și materialele cauzei, Colegiului consideră, că în prezenta speța nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel a respectat prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală la judecarea apelului.

La fel, Colegiul penal reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și critică hotărârile adoptate numai referitor la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe termen de probă.

Alegațiile recurentului, precum că instanța de apel incorect a menținut aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, Colegiul le consideră neîntemeiate.

În același rînd, instanța de recurs remarcă că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așa dar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este îndrept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvîrșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea condamnaților, cît și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanctiunea art. 187 alin. (2) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, pînă la modificările operate în Codul penal, prin *Legea 119 din 23.05.2013*, prevedea pedeapsă de la 3 la 6 ani închisoare cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1 000 unități convenționale. Această infracțiune, clasificîndu-se ca infracțiune gravă, potrivit art. 16 Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvîrșite din imprudență, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numai decît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă*, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (5) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvîrșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Prin urmare, din materialele cauzei se constată că inculpatul se caracterizează satisfăcător, a recunoscut vina, s-a căit sincer, a restituit prejudiciul material, împrejurări ce constituie, conform art. 76 alin. (1) lit. e), f) Cod penal, circumstanțe atenuante. De asemenea, Colegiul reține că anterior inculpatul a fost condamnat, însă antecedentul penal este stins, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Ținând cont de aceste împrejurări, avînd în vedere atît principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cît și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe termen de probă, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă.

În opinia Colegiului penal, este nefondat argumentul recurentului, precum că inculpatul nu a recunoscut vina, nu s-a căit sincer și nu va fi atins scopul pedepsei penale, deoarece din procesul verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 215), inculpatul a confirmat faptul recunoașterii vinei și căinței sincere, mai mult ca atît potrivit recipisei (f.d. 210) a restituit integral prejudiciul material și a cerut scuze de la partea vătămată, ceea ce demonstrează că inculpatul a conștientizat asupra celor săvîrșite, iar aplicarea pedepsei reale nu este necesară.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sînt temeiuri de casare a soluției adoptate, fiindcă instanța s-a pronunțat detaliat și motivat asupra tuturor argumentelor indicate în apel, hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului, care este expus clar, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Astfel, instanța de recurs conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, acesta fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, în cauza penală în privința lui, **Andriesi Dumitru Mihail**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu